

EL MICALET GALÀCTIC

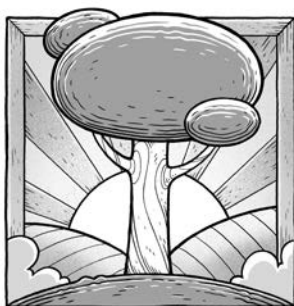
Què amaguen els camps?

Belén Balaguer

Il·lustracions de Marc Bou

Premi de Narrativa Infantil Vicent Silvestre

1

Marc. El pitjor dia de ma vida

Sempre, sempre m'han fet por els canvis. Quan, en passar a primària, mesclaren les classes ho vaig passar tan malament que, fins i tot, em van caure els cabells. I ara açò!

No crec que pugua superar-ho mai, mai!

I els meus pares encara tenen la barra de dir-me: «Serà millor per a tots, Marc».

Ho serà per a ells, perquè jo no hi veig res positiu. Si no fora perquè en saber la notícia se m'ha fet un nuc a la gola que m'ha impedit parlar, els hauria dit que són uns egoistes incapaços de pensar en ningú que no siguem ells, ni tan sols en el seu únic fill. Però la tristesa ha vençut la ràbia, i l'únic

que he pogut fer ha sigut anar-me'n corrents a la meua habitació.

M'he abraçat amb força al coixí i he plorat tant que quan se m'han eixugat les llàgrimes m'he quedat adormit. Sí, he plorat, i què? Els xics també plorem, i tant que plorem perquè som persones, no pedres.

No sé el temps que he estat tombat al llit, però en entrar la meua gata Maula m'he despertat.

—Sort que et tinc a tu! —li he xiuxiuejat mentre s'enroscava per a gitar-se al meu costat.

Mentre l'acaronava he sentit com els meus pares, per primera vegada en molt de temps, es parlaven sense cridar:

—Marc prompte ho superarà, és més fort del que es pensa.

Què sabran ells? Com si els importara molt com em sent jo. Si fora així, no haurien pres aquesta decisió. I com saben que ho superaré? Que ara saben predir el futur? Doncs si tan intel·ligents són, per què no es reconcilien i evitem tot açò? Egoistes més que egoistes, o algú s'ha parat a pensar com m'afectaria a mi la seua separació?

I, per a embolicar-ho tot més, va i diuen que el millor serà anar-se'n al poble i començar de nou. Que allà viuré amb els iaïos i faré amics nous, però jo no vull amics nous, vull anar a classe amb els companys de sempre, fer natació amb els amics de sempre i aprendre anglés a l'acadèmia de sempre.

Deteste la idea d'anar a viure a eixe poble de carrerons estrets, plens de costeres, on no hi ha ni piscina coberta, ni pistes de *skate*, ni res de res. I per acabar-ho d'adobar, els xiquets i les xiquetes semblen salvatges. Quin avorriment m'espera a partir d'ara!

L'únic que em consola és tindre a prop els meus iaïos. Ells sí que em volen de veritat, i no com els egoistes dels meus pares, que s'han decidit separar. E-GO-IS-TES!

Les llàgrimes em tornaven a brollar dels ulls quan ha entrat la mare per a dir-me que ja estava el dinar.

—No tinc gana —li he contestat amb la poca veu que m'ha eixit per la boca.

Però ells, a la seua, com si sentiren ploure. I m'han plantat un plat de bollit a taula.

—Au va, Marc, que en acabar començarem a preparar-ho tot.

Aquesta vegada ho deien de veritat. No hi havia marxa arrere. El pare i la mare se separaven, i ella i jo ens n'anàvem a viure a casa dels iaïos.

Tot i que no tenia ganes de menjar, cosa ben estranya en mi, encara en tenia menys d'estar a taula assegut amb ells. Així que en quatre cullerades m'he acabat la creïlla picada i me n'he anat a la meua habitació a preparar el que m'he d'endur.

Unes coses es quedaran ací per a quan vinga els caps de setmana, i les altres, cap al poble. Mentre les

guardava en caixes, no he pogut evitar pensar en tot el que deixava i m'he sentit molt trist: els meus amics, la meua habitació, fins i tot trobaré a faltar la meua classe (qui m'ho haguera dit. Amb les ganes que tenia la setmana passada que arribaren les vacances).

M'agrada la meua vida i no en canviaria res. Bé, res, res no. La veritat és que a casa fa molt de temps que els pares discuteixen per qualsevol fada. I viure en una casa on tots estan enfadats no és fàcil, sobretot perquè de retruc sempre t'acaben bonegant.

En un parell d'hores ho he tingut tot empaquetat. Tant que em costa sempre arregar l'habitació i hui ho he fet més ràpid del que volia. M'he quedat acariciant Maula mentre les llàgrimes em tornaven a baixar per les galtes.

En sentir el timbre del pis m'he torcat la cara. Era la mare, que venia amb el cotxe per a carregar-ho tot i anar-se'n al poble dels iaïos.

—Marc, no t'oblides els auriculars —ha dit mon pare mentre s'esforçava per amagar la tristesa.

He anat corrents cap a ell i l'he abraçat ben fort. Els auriculars sempre m'acompanyen a tots els llocs, són l'armadura que em protegeix quan a casa hi ha discussions.

Després d'una abraçada immensa, he agafat la gateta al braç i ens n'hem anat. En tancar la porta, no he pogut contindre les llàgrimes, que no han

parat de caure durant els 50 minuts que ha durat el viatge. Quan el paisatge ha deixat entreveure dalt d'un turó la silueta del poble envoltat per camps, m'he esforçat per dissimular els ulls plorosos.

Ostres! Quina mala sort! La primera persona que he vist en arribar ha sigut Salima, una xiqueta que viu al carrer de dalt dels meus iaïos, i que no suporta des del dia que em va atropellar amb la bicicleta.

Per sort, en girar el cantó, a la porta de casa ens esperaven el iaïo Esteve i la iaïa Anna. He baixat corrents del cotxe i m'han abraçat tan fort que per poc esclafen la pobra Maula, que s'havia quedat atrapada als meus braços.

Quan he recuperat l'alé, una agradable olor m'ha despertat la curiositat:

–Què hi ha per a sopar?

Salima. El pitjor dia de ma vida

–Què hi farem? Un altre any serà.

En sentir aquestes paraules, m'he imaginat el pitjor.

La mare d'Aina feia un moment que havia vingut a casa. I tot i que res no hauria de fer-me presagiar cap desgràcia, m'he quedat amb la mosca darrere de l'orella.

Encara no havia tancat la porta que m'he plantat davant la mare. La meua mirada ho deia tot, no m'ha calgut fer cap pregunta perquè començara a explicar-me allò que volia saber.

–Salima, bonica, han informat des de l'Ajuntament que per problemes a l'alberg aquest estiu es veuen obligats a suspendre el campament.

El món m'ha caigut damunt. Tants mesos esforçant-me per millorar les notes i poder anar al campament amb els meus amics, i no ha servit de res!

«Salima, si hi vols anar, hauràs d'estudiar. Salima, si hi vols anar, hauràs d'ordenar la teua habitació. Salima, si hi vols anar, no has de molestar els teus germans.» I jo com una bleada fent cas; tot el que calguera per a anar-hi.

–No és just!!! –he cridat amb la ràbia que tenia dins, he pegat una portada i m'he tancat en la meua habitació.

Si hi ha problemes a l'alberg, que els solucionen! Que jo no en tinc cap culpa, i els meus amics tampoc. M'agradaria saber què deuen haver dit els de la colla en assabentar-se'n. Carla de segur que de tant que ha cridat s'ha posat tota roja i li deu haver demanat a Cristian que parle amb son tio, que és l'alcalde, perquè ho solucione immediatament. Pau encara deu estar renegant, a Aina li deu haver caigut alguna llagrimeta i Gerard ho deu haver

acceptat sense protestar. Me l'imagino escrivint un comentari com: «Si no pot ser, no pot ser».

Però jo no puc saber el que deuen estar dient els meus amics perquè segons els pares no tinc edat per a tindre mòbil. Clar, i tots els de la meua classe que tenen els mateixos anys que jo sí que són prou majors, toca't el nas. Que injust! Que injusts que són els meus pares, que injust el que ha passat amb l'alberg i que injust tot! Tot!

He estat enrabiada fins que ha sigut l'hora d'eixir i he pogut reunir-me amb la colla.

Les nostres cares eren tot un poema. Estàvem tan enfadats que quasi no hem ni parlat. Només Aina s'esforçava a buscar algunes solucions al problema i Gerard no parava de repetir que no passava res, que l'estiu que ve anirem i gaudirem el doble.

Com es nota que ell no s'ha hagut d'esforçar durant tot el tercer trimestre perquè el deixaren anar. Tant que m'havia costat convèncer la meua família. Com que ells han viscut sempre en un altre país, de vegades no entenen els costums del poble. Però és que jo he nascut ací i no hi ha res que em diferencie dels meus amics. Bé, només una cosa: ells tenen mòbil i jo no.

Ni passejar pels camps, ni fer carreres, ni llançar-nos la fruita podrida dels arbres, ni nadar al roll, ni res de res. Aquesta vesprada no hem fet més

que acceptar amb resignació que ens hem quedat sense anar al campament.

Després d'un matí enrabiada i d'una vesprada avorrida, he decidit tornar a casa sense massa entusiasme. I quan estava a punt d'entrar, el que em faltava per acabar d'adobar aquest desastre de dia: el fava del net d'Anna i d'Esteve estava al poble.

És tan pàl·lid que sembla un lluç bullit; com es nota que no ha anat mai a l'horta com els xiquets d'ací. Té tan poca espenta que fa uns mesos em va veure com anava amb la bicicleta i no va ser capaç ni de pujar a la vorera; i el vaig atropellar.

Si abans ja no em queia en gràcia, des d'aquell dia li he fet creu i ratlla, perquè en sentir el guirigall que es va formar va acudir mig poble, entre ells ma mare. I me'n va caure una, que de segur que si la meitat del que em va dir aquell dia els ho haguera dit hui als de l'Ajuntament, demà mateix tindriem l'alberg arreglat.

En entrar a casa, he volgut aprofitar la cara de pena que m'ha acompanyat tot el dia per a intentar de nou el meu propòsit de tindre un mòbil.

—Pare, mare, ara que no es farà el campament, els diners que vau pagar com a senyal us els tornaran, veritat? És que he pensat que amb ells em podríeu comprar un mòbil, perquè com que soc l'única dels meus amics que no en té...

Però una vegada més, la seua resposta ha sigut:

—Ho pensarem.

Un dia vindran els bombers a casa per apagar el fum que els ix del cap de tant de pensar. Fa més d'un any que s'ho estan pensant, i mentrestant, jo sense mòbil.

És el que té ser la menuda de quatre germans, que per més que dius les coses no et fan ni cas.